

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1556/24
8.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Јасне Лозук и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца Credit Agricole banka Srbija a.d. Нови Сад, Браће Рибникара бр. 4-6, МБ 08277931, (сада RBA banka a.d. Novi Sad), чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из Новог Сада, ул. Грчкошколска бр. 1, против туженог АА из ..., непознатог пребивалишта и боравишта, ЈМБГ ..., чији је пуномоћник Филип Мирић, адвокат из Београда, ул. Хаџи Ђерина бр. 1, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 9085/18 од 9.3.2022. године, у седници већа одржаној дана 8.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 9085/18 од 9.3.2022. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке укинута је решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Ив бр. 402/16 од 21.04.2016. године у целини. Ставом другим изреке обавезан је тужени АА из ... да тужиоцу Credit Agricole banka Srbija a.d. Beograd на име дуга, исплати износ од 2.137.453,69 динара као и законску затезну камату обрачунату на износ од 2.003.472,22 динара за период почев од 15.03.2016. године па до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема отправке одлуке под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу 199.050,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 15 дана.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у целиности, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуног утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Тужилац је доставио благовремени одговор на жалбу. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде на основу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/2011 са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које повреде овај суд као другостепени, пази по службеној дужности, као ни битна повреда одредаба поступка из тачке 12 тог члана на коју се неосновано жалбом туженог указује с обзиром да је првостепени суд за своју одлуку дао јасне, потпуне и непротивречне разлоге о одлучним чињеницама, тако да се законитост и правилност исте могу са сигурношћу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац (банка) је са предузећем ... (корисником), кога је заступао тужени, дана 28.04.2015. године закључила Уговор о револвинг оквирном динарском кредиту бр. ... којим су предузећу ... одобрена обртна средства у износу од 2.000.000,00 динара, на рок од шест месеци који се рачуна почев од дана првог коришћења средстава, према писаном захтеву корисника, с тим да повлачење првих средстава не може бити касније од 45 дана од дана закључења уговора. Чланом 2 уговорен је начин коришћења средстава а чланом 4 уговорена је годишња каматна стопа (12.500% на средства у коришћењу) и уговорено да је корисник сагласан и да овлашћује банку да наплату камате врши сваког 28. дана сваког наредног месеца (дан закључења уговора), путем задуживања корисниковог текућег рачуна код банке, док су чланом 10 уговорени инструменти обезбеђења, а као једно од средстава обезбеђења предвиђене су и две менице првог јемца плаца АА. Прва транша средстава у износу од 2.000.000,00 динара повучена је 05.05.2015. године, да би 07.05.2015. године био враћен износ од 1.980.000,00 динара. Утврђено је да је следеће повлачење средстава уследило 05.06.2015. године у износу од 1.000.000,00 динара затим 11.06.2015. године у износу од 600.000,00 динара, те је 23.06.2015. године следеће повлачење средстава било у износу од 380.000,00 динара, док у међувремену није вршена било каква уплата. Обавеза у износу од 2.000.000,00 динара је проглашена доспелом 02.09.2015. године. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке Јованке Косановић од 17.02.2021. године утврђено је да дуг туженог по основу кредита износи 2.000.000,00 динара на име главнице, 3.472,22 динара на име камате и 133.981,47 динара на име законске затезне камате, тако да укупан дуг туженог износи 2.137.453,69 динара са даном доспелости 14.03.2016. године.

Имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је закључио да је тужени јемчио за обавезе предузећа ..., као јемац платац, па је применом одредбе члана 1065 Закона о облигационим односима а у вези одредбе члана 1004 став 3 истог закона, којом је прописано да ако се јемац обавезао као јемац платац, одговара повериоцу као главни дужник за целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење било од главног дужника било од јемца или од обојице у исто време (солидарно јемство),

сходно опредељеном тужбеном захтеву тужиоца од 08.04.2021. године, усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату износа од 2.137.453,69 динара као и законске затезне камате обрачунате на износ од 2.003.472,22 динара за период почев од 15.03.2016. године па до исплате и одлучио као у ставу другом изреке побијане пресуде.

Првостепени суд је утврдио да је тужилац са предузећем ... дана 28.04.2015. године закључио уговор о револвинг кредиту, на основу ког су овом предузећу одобрена обртна средства у износу од 2.000.000,00 динара. Како је тужени за обавезе предузећа јемчио као јемац платац у обавези је да тужиоцу исплати износ дуга у следећој структури: 2.000.000,00 динара на име главнице, 3.472,22 динара на име камате и 133.981,47 динара на име законске затезне камате, тако да укупан дуг туженог износи 2.137.453,69 динара са даном доспелости 14.03.2016. године, стога тужилац има правно на законску затезну камату почев од 15.03.2016. године до исплате, сходо одредби члана 324 Закона о облигационим односима. Приликом доношења одлуке првостепени суд је имао у виду наводе туженог да је тужени само био фиктивни власник предузећа..., да је све пословне одлуке као и одлуку о спорном задужењу доносио ББ, али је оценио да ови наводи нису од утицаја на другачију одлуку јер је из изведених доказа утврђено да је тужени, а не ББ јемчио као јемац платац за све обавезе по основу уговора, стога је и обавези да измири потраживање, сагласно одредби члана 1004 став 3 Закона о облигационим односима.

Правилно је, ставом првим изреке ожалбене одлуке, првостепени суд одлучио када је укинуо решење о извршењу Трећег основног суда у Београду Ив 402/16 од 21.04.2016. године у целини, а из разлога наведених у образложењу побијане пресуде, које прихвата и овај суд.

На утврђено чињенично стање, које апелациони суд прихвата као правилно и потпуно, а које је релевантно за одлучивање о тужбеном захтеву, првостепени суд је правилном применом материјалног права одлучио о основаности тужбеног захтева и за своју одлуку дао је јасне, довољне и правилне разлоге, које у свему прихвата и другостепени суд.

Супротно жалбеним наводима туженог, правилно је првостепени суд ценио основ потраживања који произилази из уговора о револвинг оквирном динарском кредиту и то одредбе члана 10 уговора којом је уговорено да тужени као први јемац-платац, као инструмент обезбеђења, предаје банци 2 менице. Стога је и у потпуности прихватио налаз и мишљење судског вештака економско-финансијске струке, оценивши да је исти дат према правилима струке и да је вештак у довољној мери разјаснио и утврдио спорне чињенице, па је применом члана 1004 став 3 Закона о облигационим односима, ценећи наведени уговор о кредиту и одредбе уговора о јемству, утврдио да је тужбени захтев основан и обавезао туженог да измири потраживање.

Неосновано се жалбом туженог указује да је тужилац странка која сноси терет доказивања чињеница битних за настанак или остваривање самог права, те да је суд био обавезан да применом наведеног правила обавезе тужиоца да сноси

трошкове графолошког вештачења, будући да је тужени спорио аутентичност потписа на меници и уговору. Наиме, првостепени суд је, на предлог пуномоћника туженог, на рочишту одржаном 29.07.2021. године одредио извођење доказа графолошким вештачењем на околност аутентичности потписа туженог на уговору и меници и наложио туженом да достави доказ о уплати предујма за вештачење. Тужени се сагласио са налогом суда који је по службеној дужности и прибавио примерке образаца које је својеручно потписао тужени у поступку издавања односно преузимања личних докумената, али како тужени није извршио уплату предујма уз образложење да је терет доказивања ове чињенице на тужиоцу, то је правилно првостепени суд одбио предлоге странака о којим није посебно одлучено и правилно закључио да је на туженом био терет доказивања чињенице да није потписао уговор и меницу, сходно одредби члана 231 Закона о парничном поступку.

Жалбени наводи туженог којима се указује да је тужени био фиктивни власник спорног предузећа, те да је све пословне одлуке, па тако и одлуку о спорном задужењу, доносио ББ о чему је доставио изјаву од 01.09.2015. године оверену пред Првим основним судом у Београду Ов бр. 28157/2015 од 02.09.2015. године, су неосновани. Ово стога што је обавеза туженог да измири наведено потраживање неспорно утврђена јер је тужени као инструмент обезбеђења, предао банци 2 менице, стога је тужени а не ББ, јемчио као први јемац – платац за обавезе предузећа по основу спорног уговора, а како је правилно закључио првостепени суд.

Такође, жалбени наводи туженог да није потписао уговор о револвинг кредиту од 28.04.2015. године и меницу о чему као доказ доставља налаз и мишљење судског вештака Радослава Свичевића од 28.01.2022. године, што значи да исти не може бити у обавези да тужиоцу исплати спорни износ, представља чињеницу коју тужени истиче у жалби а како то произилази из стања у списима предмета, те иста не може бити предмет оцене другостепеног суда с обзиром да тужени није учинио вероватним да без своје кривице није могао наведене чињенице да изнесе до закључења главне расправе, сходно одредби члана 372 став 1 Закона о парничном поступку. Наиме, на страни подносиоца жалбе не постоје извињавајући разлози због којих нове чињенице и доказе није могао да предложи, односно употреби до закључења главне расправе. Ово стога што је током првостепеног поступка, на предлог туженог, на околност аутентичности потписа, одређено графолошко вештачење, од стране судског вештака Драгане Отовић, и прибављена документација, али како тужени није доставио доказ о уплати предујма трошкова вештачења сматрајући да је то обавеза тужиоца, правилно је првостепени суд отклонио извођење овог доказа.

Апелациони суд у Београду је ценио и остале жалбене наводе туженог, али је нашао да исти нису од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари.

Правилна је и одлука о трошковима поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Са изложеног, у складу са одредбом члана 390 и члана 401 став 1 Закона о

парничном поступку, донета је одлука као у ставу првом изреке ове пресуде.

С обзиром да тужени није успео у поступку по жалби, а да одговор на жалбу тужиоца није нужан и неопходан трошак, то је у смислу одредбе члана 165 став 1 Закона о парничном поступку, донета одлука као у ставу другом изреке пресуде.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић